

متن پرسش

با سلام خدمت استاد عزیز: با توجه به آیات و روایات زیر: «إِنَّ فِي كِتَابِ عَلِيِّ بْنِ أَشَدِّ النَّاسِ بَلَاءً النَّبِيِّونَ ثُمَّ الْوَصِيِّونَ ثُمَّ الْأَمْثَلُ فَالْأَمْثَلُ وَإِنَّمَا يُبْتَلَى الْمُؤْمِنُ عَلَى قَدْرِ أَعْمَالِهِ الْحَسَنَةِ فَمَنْ صَحَّ دِينُهُ وَحَسُنَ عَمَلُهُ أَشَدَّ بَلَاءُوهُ وَ ذَلِكَ أَنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ لَمْ يَجْعَلِ الدُّنْيَا ثَوَابًا لِمُؤْمِنٍ وَ لَا عُقُوبَةً لِكَافِرٍ وَ مَنْ سَخَفَ دِينَهُ وَ ضَعَفَ عَمَلُهُ قَلَّ بَلَاءُوهُ وَ أَنَّ الْبَلَاءَ أَسْرَعُ إِلَى الْمُؤْمِنِ التَّقِيِّ مِنَ الْمَطَرِ إِلَى قَرَارِ الْأَرْضِ.»

در کتاب علی آمده: شدیدترین بلاها در بین آفریدگان، نخست به پیامبران و سپس به اوصیاء می رسد و آنگاه به مثل و شبیه ترین مردم به آنها. مومن به مقدار نیکی هایش آزموده می شود. هر که دینش درست و کارش نیک باشد، بلایش شدیدتر است، چرا که خدای عزوجل دنیا را مایه پاداش مومن قرار نداده و نه وسیله عذاب کافر. اما آن که دینش نادرست و کارش سست باشد، بلایش اندک است. بلا به انسان مومن پرهیزکار زودتر می رسد تا باران به سطح زمین. اصول کافی (ط-الاسلامیه) «عن رسول الله صلی الله علیه و آله: إِذَا أَحَبَّ اللَّهُ عَبْدًا ابْتَلَاهُ، فَإِذَا أَحَبَّهُ اللَّهُ الْحُبَّ الْبَالِغَ ابْتَلَاهُ. قالوا: و ما ابْتَلَاهُ؟ قال: لا يتركُ له مالا و ولدا» پیامبر خدا صلی الله علیه و آله فرمود: هرگاه خداوند بنده ای را دوست بدارد، مبتلایش می گرداند و چون فراوان دوستش بدارد او را به فنا می کشاند. عرض کردند: چگونه او را به فنا می کشاند؟ فرمود: مال و فرزندی برایش باقی نمی گذارد. بحارالانوار «الإمام الباقر علیه السلام: إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى إِذَا أَحَبَّ عَبْدًا ابْتَلَاهُ بِالْبَلَاءِ غَتًّا وَ نَجَّهُ بِالْبَلَاءِ نَجًّا، فَإِذَا دَعَا قَالَ: لَبَيْكَ عَبْدِي، لئن عَجَلْتُ لَكَ ما سَأَلْتَ إِنِّي على ذلك لِقَادِرٌ، و لكن ادَّخَرْتُ لَكَ، فما ادَّخَرْتُ لَكَ خَيْرٌ لَكَ» امام باقر علیه السلام: هرگاه خداوند تبارک و تعالی بنده ای را دوست داشته باشد، او را در غرقاب بلا فرو می برد و باران بلا بر سر او فرو می ریزد و چون او خدا را بخواند، می فرماید: لبیک بنده من؛ اگر بخواهم خواسته ات را زود برآورده سازم می توانم، اما آن را برای تو می اندوزم و آنچه برایت بیندوزم، تو را بهتر است. «الإمام الصادق علیه السلام - و عنده سديرٌ - : إِنَّ اللَّهَ إِذَا أَحَبَّ عَبْدًا ابْتَلَاهُ بِالْبَلَاءِ غَتًّا، و إِنَّا و إِيَّاكُمْ يا سَدِيرٌ لَنُصَبِّحُ بِهِ و نُمَسِّي» امام صادق علیه السلام - در حضور سدير - فرمود: خداوند هرگاه بنده ای را دوست بدارد او را در بلا غوطه ور می سازد. ای سدير! ما و شما روز و شبمان را با بلا سپری می کنیم. «عنه عليه السلام: إِذَا أَحَبَّ اللَّهُ قَوْمًا أَوْ أَحَبَّ عَبْدًا صَبَّ عَلَيْهِ الْبَلَاءُ صَبًّا، فلا يَخْرُجُ مِنْ غَمٍّ إِلَّا وَقَعَ فِي غَمٍّ» امام صادق علیه السلام: هرگاه خداوند مردمی یا بنده ای را دوست بدارد بر سر او بلا می ریزد و از غمی به در نمی آید مگر آن که در غمی دیگر فرو می افتد. ۱. آیا می توان نتیجه گرفت اگر بخواهیم محبوب خدا شویم باید طلب بلا از خدا بکنیم و محبوبین خدا بسیار بلا می بینند. ۲. بلا فقط به معنای افتادن در رنج و سختی است یا معنای وسیع تری همه دارد؟ ۳. جایگاه عافیت

خواستن از خدا کجا قرار می گیرد؟ لطفا کمی شرح دهید. با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این یک قاعده است که انسان و یا جامعه اگر در مسیر تعالی ایمانی قرار گیرد، به طور طبیعی با موانع گوناگونی روبه‌رو می‌شود و روایات مذکور متذکر این نکته‌ی مهم است تا افراد از این موضوع غفلت نکنند. زیرا تعالی هر فرد و هر جامعه‌ای در إزاء تقابل با موانع پیش می‌آید. نمونه‌ی اجتماعی این امر را در حضور تاریخی انقلاب اسلامی ملاحظه می‌کنید که چگونه نظام استکباری و ارتجاعی دنیا در مقابل آن می‌ایستند. طلب عافیت به این معناست که انسان‌ها در چنین شرایطی از حضرت حق بخواهند به‌خوبی از این موانع عبور کنند و مثل ریزش‌های انقلاب، کم نیاورند. موفق باشید